

GLEDALIŠKI LIST

Narodnega gledališča v Ljubljani

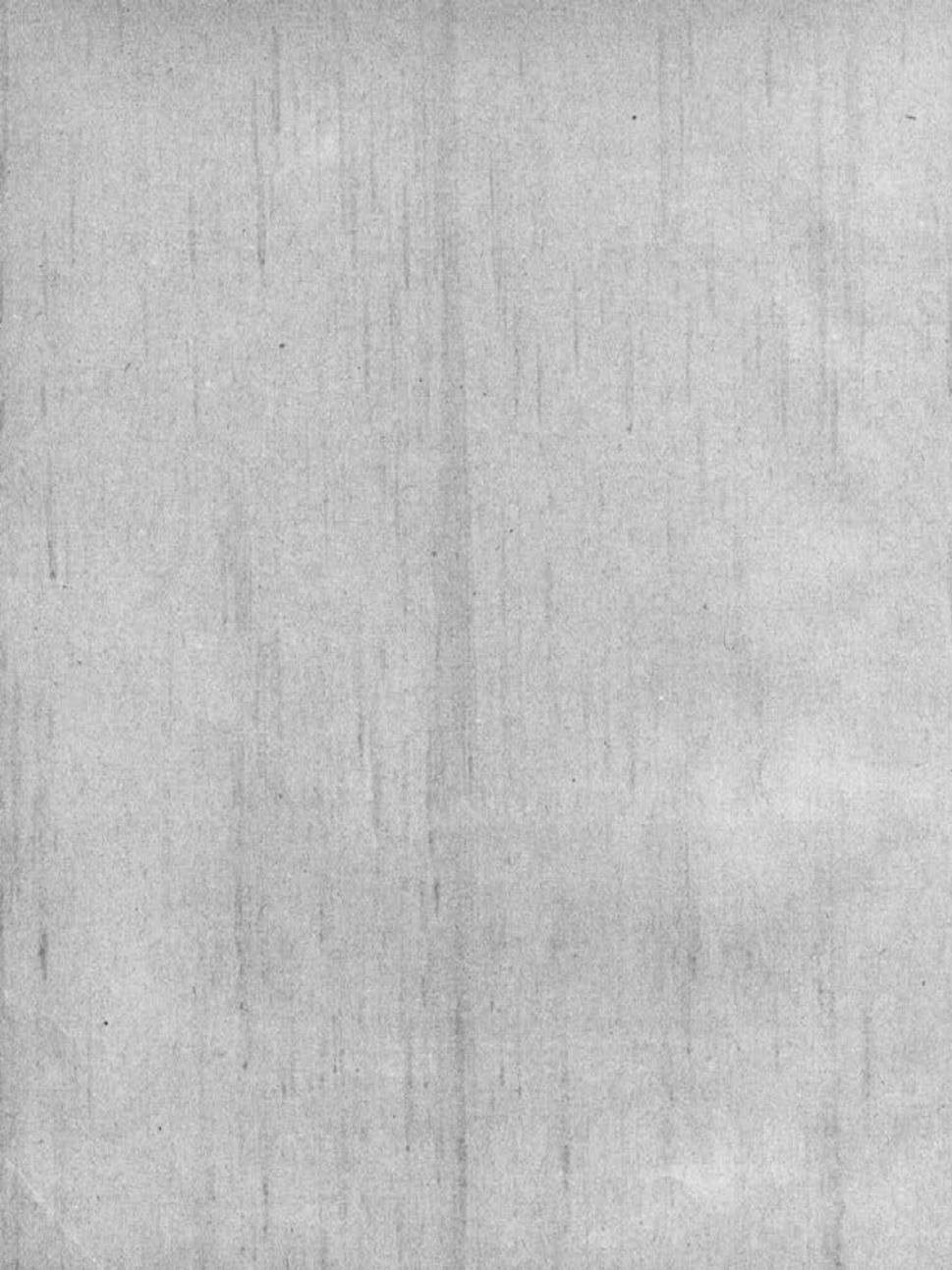
1943-44

DRAMA

1 DR. IVAN TAVČAR:
CVETJE V JESENI

Lit 2:50

030024838

GLEDALIŠKI LIST

DRŽAVNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

1943/44

DRAMA

Štev. 1

DR. IVAN TAVČAR
CVETJE V JESENI

PREMIERA 14. OKTOBRA 1943

*Državno gledališče v Ljubljani zopet odpira vrata svojega hrama in naša Drama začinja novo sezono 1943-44. * Naše gledališče je tesno in iskreno povezano z našim narodom, z njegovim življenjem in hodenjem. Vsak večji dogodek med nami je vidno odjeknil tudi v našem gledališču, včasih podzavestno, včasih pa v močni veri, v trdnem upanju in nepremagljivi ljubezni. * To medsebojno povezanost med občinstvom in odrom, to tajno in predragoceno sozvočje, ki nevidno utripa med gledalcem in igro, je letos iznova izpričalo tudi naše občinstvo s svojim ponosnim in zavestnim odzivom pri razpisu abonmana. * To sozvočje, ki nam je vsem potrebno, naj ostane tudi v sedanji sezoni tako čisto in neskajeno kot je bilo do sedaj. * V tem znamenju bodite najlepše pozdravljeni!*

Dr. I. Tavčarjevo „Cvetje v jeseni“

Tavčarjeva povest »Cvetje v jeseni« spada prav gotovo med ona dela, ki ostanejo čitatelju v trajnem spominu in se mu utisnejo v srce in dušo ter ogrejejo s toplo milino spomine na lastno mladost. — Prav tako, kot ga težko srečamo Slovence, ki bi ne poznal pesmi o Lepi Vidi ali Jurčičevega »Desetega brata« ali Martina Krpana, prav tako so redki oni, ki ne poznajo te povesti, katero je napisal Tavčar ob pozni zarji svojega bogatega življenja. Napisal jo je tako rekoč kot možat in goreč protest na trditev, da se v zrelih petdesetih letih ne dá napisati nič več, kar bi utegnilo imeti vrednost.

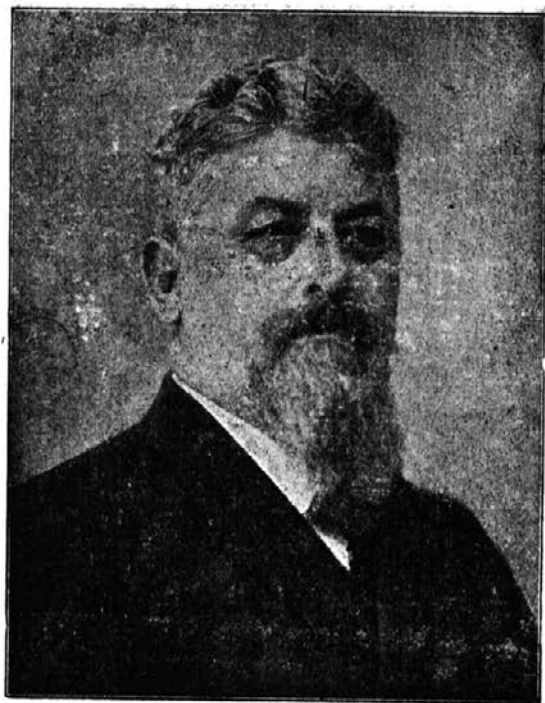
Tako je Tavčar pokazal na izredno lep način, da je vendar mogoče, da vzcnete tudi jeseni in da cvetje tudi obrodi žlahten in edinstven sad...

*

V šestem zvezku Tavčarjevih zbranih spisov, kjer se nahaja ta povest, je priobčil dr. Ivan Prijatelj tako popolno analizo, ki je opremljena s koristnimi pripombami, da je odveč, ako bi se pečali na tem mestu podrobnejše. Povejmo le, da najdemo redko tako toplo opisano domačo zemljo, da srečamo redko tako živo opisane ljudi, katere poznamo vsi in pa, da veje iz vse povesti zdrava, neusahljiva ljubezen do domovine, ki bodi nam vsem za vzgled, bo-drilo in zdravilo.

Ko sem konec minulega leta živel pod prav posebnimi okoliščinami in so mi minevale brezkončne noči, je bil prav Tavčar s »Cvetjem v jeseni« oni, ki mi je pomagal, da sem usmeril misli spet na pravo pot. Tako se je rodil sklep, da prenesem povest iz epske oblike v dialog in sceno. Pred očmi so mi bile poštene dramatizacije Hudo-žestvenikov, ki so brez lastnega besednega snovanja in dodajanja uprizarjali Dostojevskega »Idijota«, »Selo Stepančikovo« in druge. Na odru se govori zgolj od avtorja napisano besedilo; scena, rekvizit, maska in kostum pa podpirajo to besedilo.

*

Dr. Ivan Tavčar

Da povem kar s Cankarjevim zlodejem: »Od začetka se mi je zdelo, da je stvar lahka, pa je bila nenadoma težka; in komaj je bila težka, je bila nenadoma lahka.« Tako je bilo! Posadil sem dr. Ivana na najlepši ljubljanski vrt, okrog njega gospe Marico, Dinco in Mico — evo, gospod Ivan — zdaj pa Ti nadaljuj... In vrstile so se scene druga za drugo, od obiska pri gospej Heleni do zadnjega vzdih Meta: »Mož in žena — za vse življenje.« Nato še epilog z modrim podučevanjem o ženitvi — pik, pok — pa je dramatizacija gotova. — Seveda...

*

Seveda, ko sem potem prebiral to imenitno reč, tedaj je postala težka in pričeli smo si skakati v lase. Kje so ostali opisi prekrasne pokrajine? Kje je zgodba o ribolovu, o imenitni »Jeri«? Kje so ostale z močno impresijo popisane slike o sv. Juriju, ki je gonil konja proti velikemu zmaju, kje reminiscenca o Danijelu, ki se je vrnil iz Amerike kot popoln brodolomec?...

Treba je bilo pristopiti k točnejši razdelitvi, prevzeti opise in dialog in razčleniti po postavah značaje, situacije in kar je najvažnejše: ujeti Tavčarjevo mehko nastrojenje, ki živo spominja na risbe in platna Pijetra Breughela.

*

Tako seveda je morala odpasti najmočnejša podoba, polna pravega bujnega življenja — prizor ob Karlovščici s postrvijo »Jero« in marsikak diven prizor. — Dramatizatorju, bi utegnil ob normalnih prilikah stati močno ob strani inscenator, ki bi utegnil pričarati toliko pričakovane in pogrešane holme, planine, potoke in ozračje okrog Blegaša, Koprivnika in vseh neštetihi cerkvic na gričih.

*

Časi so razburkani in prežeti od velikih dogodkov, silnih dram in peripetij. »Cvetje v jeseni« je pa kot mehka Schubertova melodija, ki te objame kot dobro močno vino, kot opiat broma, morfija in kokaina. Zaziblje te v nekaj, kar je bilo nekoč, česar sami nismo doživeli, vendar s široko razprtimi, mrzličnimi očmi gle-

damo, strmimo in se čudimo. Da, čudimo se in morda s pritajenim dihom spet upamo in si pravimo, da so proroške besede morda le prave.

Tako smo delali, tako gledali na »Cvetje v jeseni« in želeli bi, da bi to »Cvetje« dalo poslušalcem par vedrih, toplih in prisrčnih trenutkov. To je vse!

„Cvetje v jeseni“

Blagor mu, ki ima v časih groze
in trepeta še moč, spominjati se
zornih prejšnjih dni!

Te besede je napisal avtor kot uvodni citat svojemu »Cvetju v jeseni«.

Ker je podoba dr. Ivana Tavčarja kot pisatelja in kot javnega delavca nam vsem predobro znana in ker je najbrž prav malo Slovencev, ki niso čitali njegovega »Cvetja v jeseni«, navajamo tu samo tiste opazke dr. Ivana Prijatelja (Tavčarjevi zbrani spisi, VI), katere bodo gledalcu v pojasnilo, iz dela samega pa nekaj najlepših in najbolj značilnih stavkov.

*

Odkar je bil Ivan Tavčar v februarški številki »Ljubljanskega Zvona« za 1908. leto zaključil svojo obširno kroniko slovenskega literarno-kulturnega in ljubljanskega javnega življenja, naslovljeno »Izza kongresa«, ni skoraj eno desetletje jemal več v roke svojega leposlovnega peresa. Šele leta 1916., sredi vojnih križev in težav in povrh še v takšni okoliščini, v kateri je moral s težkim srcem dopustiti prehod »Ljubljanskega Zvona«, kateremu je nekdaj z Jurčičem, Levcem in Kersnikom stal ob zibel, iz založništva »Narodne tiskarne« v mlado založništvo »Tiskovne zadruge«, takrat ga je zopet prevzela ustvarjajoča pesniška sila, tedaj se je znova udejstvila njegova oblikujoča domišljija, s čimer je — kakor že prej z romanom »Izza kongresa« — še enkrat sam ovrigel svojo

trditev, ki jo je bil zapisal »na dan sv. Andreja 1896« v uvodu svojih zbranih »Povesti«, češ, da so mu »globoko v jeseni življenja« tičočemu »političnih bojov viharji izsušili vir pisateljske fantazije«. V presenetljivo nagli zaporednosti je podaril slovenski literaturi ta dva leposlovna spisa... (Namreč »Cvetje v jeseni« in »Visoška kronika«, op. ured.)

O neposrednem povodu tega svojega novega leposlovnega nastopa je avtor sam sporočil drju. Izidorju Cankarju za njegove »Obiske« (str. 149) naslednje pojasnilo: »Ko je prišel ,Ljubljanski zvon' v druge roke, se mi je prineslo na uho, da na moje sodelovanje več ne računajo, ker sem v slovstvu popolnoma onemogel — to se pravi: še bolj, nego v politiki. Moja samoljubna zavest pa je, da take reči silno nerad poslušam. Zatorej sem spisal ,Cvetje v jeseni' ...«

*

»Cvetje v jeseni« je v sigurnih, zastavnih črtah narisana in hkratu v čudovito nežne tone potopljena podoba ožje domovine in kot taka najlepša zaključna slika k njegovim prejšnjim »Slikam iz loškega pogorja«. To je galerija kmetiških »originalov«, zasnovana v zmislu onega leposlovnega testamenta, ki ga je naši literaturi začrtal Levstik, in izvršena v duhu one dediščine, ki jo je od Levstika prejel, čuval in množil naš Jurčič. To je obenem verna kronika selskega življenja našega kmeta. Zaodeta malce v rahlo romantično kopreno predočuje v zaporednih, pestrih slikah v zmislu ideje spisa nekoliko obširneje radosti, užitke in lepотиje kmetiškega življenja v obliki veselega, zdravega dela na polju, travniku, v gozdu in na domu, v podobi praznovanj, plesnih radovanj in vsovanj, nego pa njega mračne skrbi in socialne brige.

*

»Cvetje v jeseni« je mehko počustvovan slavošpev na pisatelju rodno in k srcu priraslo »Blegaševo kraljestvo«, na njegove ljudi in njegovo prirodo. To so »zagorski zvonovi«... To je pesem romantične duše, hrepeneče iz komplicirane in bolehnne mestne kulture v enostavno in zdravo prirodo, sorodna oni pesmi, ki se je

Ivan Levar

prvič elegično razlegla v naši literaturi takrat, ko je naš klasični romantik Prešeren zapel svojo: »O Vrba! srečna, draga vas domača ...«

*

Ideja, ki jo je položil pisatelj v osnovo te svoje povesti, jasno in razločno odseva z vsake njene strani. To je proslava našega kmeta, njegovega za ves narod važnega in zanj samega zdravega dela, njegovih iz starine podedovanih npravov, navad, običajev in celo jedil, njegovega dejanja in nehanja v ponašanju, mišljenju in celo v govorici, podani v vsej njeni lokalni samoraslosti, ponekod celo v dialektu. To je zanosna proslava naše zemlje, njenega sinu človeka in njene poezije v pokrajini.

*

Vsa ta ideja je kot ideja hrepenenja po zdravem naročju zemlje, roditeljice in krmiteljice pokolenj, tako naravna, resnična, lepa in čudovita, ako kot napev, kot zgornji ton spremlja trde korake in enolične takte našega življenja v onih kolotečinah, ki nas je vanje vrgla usoda.

* * *

To so krasne, jedrnate in kritične opombe našega nepozabnega leposlovnega esteta drja. I. Prijatelja. Poslušajmo tedaj samo nekaj prelepih, klasičnih besed Tavčarja samega!

*

... Kaj ve moderna ženska o tisti ljubezni, ki pretresa telo in dušo, ki veže dušo in telo, ki je kakor nevihta, ki pride, da ne veš od kod, ki te podsuje, ki te stolče, da se od nje nikdar več ne oddahneš, ki jo pa vendar hočeš imeti, in najsi radi nje izgubiš življenje! Kaj veste o taki ljubezni!

*

Zasmehujte me, kolikor vas je volja! Da, prijateljice, kar ni bilo dano vam, je bilo dano meni! Pretresla me je ljubezen, enaka viharju, enaka nevihti! Prišla je pozno, prav tako je prišla, kakor

pride včasih kako cvetje v pozni jeseni. Sadu ni rodila, kakor ga ne rodi jesenski cvet. Ako me hočete poslušati, vam razodenem vse.

*

Kmet je kralj. Če ima dobro in čedno napravo, če ima primerno zemljo, da jemlje iz nje življenje in davek, če nima dolgov, pač pa polne hleve, in če ima še kopico zdravih in pokornih otrok, je kmet kralj, neodvisen od vsega sveta.

*

Slovenska kmetica, še vedno te premalo spoštujemo! Podobna si muli, ki ogarana in odrgnjena vozari po andaluškem skalovju! Pridna si pri delu, vedno si v skrbeh, da bi se ne podrl kak vogel hiše, da bi mož ne znosil preveč v pivnice, da bi se otroci ne spri-dili! Malo imaš od življenja, uboga ti mučenica! A tvoja je vendar zasluga, da je tlačena in raztrgana slovenska domovina ostala skupaj! Te domovine prvi steber si ti, slovenska kmetica, ki spiš navadno na slami in pod raztrgano odejo ter ješ, kar možu in otroku ostane!

*

Na soboto precej pozno popoldne je zapel zvonček pod vasjo, Kakor bi trenil, so potihnili cepci po skednjih, je ponehalo kričanje otrok in vsa vas se je zavila v skrivnostno tišino. Obhajilo gre! Iz vsake hiše so suli prebivalci; sredi vasi pa je obstal gospod Jakob z zlatopretkano burso, dvignil Boga ter blagoslovil klečečo množico. Bog sam je prišel v pozabljeno gorsko vas, k revnemu, raztrganemu ležišču je prišel, da bolnika ozdravi ali pa mu poda svojo desnico, da ga popelje črez temni prag smrti do solnčnih večnih višin! V veličastnejši obliki se ti pač ne more odkriti demokratična misel v največji popolnosti!

*

... Neprestano sem mislil na svojega dekliča na Jelovem brdu in to še celo pri delu, ko sem koval najdalgočasnejše tožbe. Njena podoba me je obdajala ponoči in podnevi. V sanjah sva hodila na Goro, na Blegaš ter še enkrat preživela šesttedensko skupno bivanje

pri Presečnikovih. Včasih so me ti spomini tako preobdali, da sem vrgel delo v kot, zapustil suhoparno pisarno ter taval okrog Rožnika in po njegovih plešastih gozdovih, jezen na ves svet in predvsem nase, zaljubljenega starca!

*

Leto za letom prihajam na Jelovo brdo in sprejemajo me, kakor bi me bili sprejemali, da sem postal pravi zet. Od pričetka smo težko in grenko živeli. Mati Barba je obilo jokala, plačevala je za maše in veliko je molila. Bošjan pa je taval v nekaki zmedenosti okrog in videl se nam je, kakor bi gledal na reči okrog sebe z visoke gore, ne da bi jih mogel natančno pregledati. Ali Bog se ju je usmilil! Kakor Elizabeta v sv. pismu, je povila priletna Barba sina, katerega smo krstili na ime sv. Boštjana. Ta raste, kakor raste žito na polju, če ima dosti dežja in tudi dosti solnčne gorkote. To otroče nosi s sabo obrazek, ki je do zadnje črtice izrezljan iz Metinega obraza. Vsi imamo veselje nad njim. Naše skrbi ga obdajajo, kakor obdajajo skrbi starih mladiče v gnezdu. Mori nas predvsem skrb, da bi ga nam ne vzelo tako, kakor Meto, in parkrat ga vlečem v Loko, da ga preišče prijatelj Arko, a leto za letom je srce v redu.

*

Morda bi rade kaj čule o Lizi? Njeno življenje je življenje dela in edinščine. Kadar hodim mimo karlovških bregov, ima skoraj vedno zibko pri sebi, da je otročaj pri delu ne moti, in če pride v vas, se vleče za njo rep zdravih in debelih otrok — mislim, da jih je sedem. Blagor ji, da je blagoslovljena, zakaj od tega blagoslova živi slovenska zemlja!

*

Naša največja napaka je, da sklepamo zakone brez pravega premisleka. V mojih očeh je zakon predvsem tudi gospodarska pogodba, ki daje strankama enake pravice in enake dolžnosti. Ta pogodba pa nalaga po mestih možem zgolj le zaveze, vam ženskam pa zgolj le pravice.

*

Ne prepirajmo se! Toliko je jasno, da so zakoni na kmetih mirnejši in zadovoljnejši. Oba zakonska lahko živita v zavesti, da enakomerno vzdržujeta rodbino. Bil sem torej egoist, ko sem se hotel priženiti na Jelovo brdo. Ni se mi sicer posrečilo, ali vzlic temu upam, da mi bodočnost prinese mnogo posnemalcev. Stvar pa ni malenkostna, stvar je potrebna, če naj izginejo tisti zidovi, ki ločijo dandanes našega kmeta od naših mest!

Tako, častite prijateljice, sem vam vse razodel, kar mi je ležalo na srcu. Ako mi je ušla tuintam trda beseda, ne štejte mi v zlo! Časi prihajajo, ko se za malenkosti ne bomo več rvali. Eno je glavno: naša zemlja se nam ne sme vzeti in narod slovenski mora stati kot večno drevo, kateremu korenine nikdar ne usahnejo! V to moramo delati vsi, na to moramo misliti takrat, kadar se odločujemo za poklic, in predvsem tedaj, kadar se ženimo! Kdor se ženi, naj se ženi tako, da mu bo zakon oklep, ki ga še bolj zveže z domovino, in otroke naj rodi, ki bodo pomnožili slovensko vojsko in armado slovenskih delavcev!

*

Sklepne opombe dr. I. Prijatelja:

Ta novela je bila napisana v letih 1916 in 1917 ter je izhajala v »Ljubljanskem zvonu« za 1917 od 4. do 9. številke. Snov za ta spis je nosil avtor — kakor mi je sam pripovedoval dne 8. jul. 1921 na Visokem — že več let v glavi kot spomin na neko svojo jetično sorodnico, v katero je bil v dijaških letih malce zaljubljen.

*

Pod »Jelovim brdom«, v slogu krajevnega imenoslovja loškega pogorja izmišljenim imenom, je imel avtor v mislih zaselje, ležeče med vznožji štirih najvišjih hribov: Starega, Mladega vrha, Koprivnika in Blegaša... Specialno pod »Jelovim brdom« si je pisatelj mislil Zgornjo Žetino, tiho vasico v tem visokem gorskem kotu.

*

Imeni »Kalar« in »Skalar« sta izmišljeni. A Kalarjeva zgodba in obsodba, pot njegove žene na Dunaj, njegov zapor v Gradiški

in njegov povratak v rodno selo pod opisanimi okoliščinami ima resnično podlago. Vse to se je dejansko dogodilo na goriški strani, nekje v hribih pod Poreznom. Avtorju je to zgodbo bil povedal dr. Triller, oni omenjeni »prijatelj Karl«, ki je ženici tudi res dal »nekaj za pot« na Dunaj.

*

»Lemój«, pl. »lemojte« (= ljubi moj), poljanski dialektični nagovor.

*

»Pri Kosmu« se pravi po domače na pisateljevem rojstnem domu v Poljanah.

*

»Mlinše« pravijo nekemu travniku na Visokem.

*

»Pri Posavcu« se pravi na imoviti kmetiji, s katere je izšlo že mnogo inteligentov, v slovenski javnosti znanih Zupancev.

*

»Gora« imenuje ljudstvo tega pogorja svojo cerkvico Matere božje na Malinskem vrhu.

*

»Žganjarjeva Urša« je bila v pisateljevih mladih letih cerkvena pevka v Poljanah.

*

V »gospodu Jakobu« je opisal avtor sedaj že umrlega duhovnika Strupija.

*

Spopad z ošabnimi Posavčevimi fanti se je v resnici dogodil, s tem razločkom, da je bil junak te bitke neki drugi Poljanec.

*

»Tekój« = dialektična oblika za »takó«.

*

S kratko besedico »nič« se odrezuje Poljanec, kadar je hud, v znamenje, da se neče meniti.

*

Izraz »žival« je v loškem pogorju »najnežnejši izraz ljubezni«.

*

»Jare«, tolminski in poljanski izraz za jagnje. (Pleteršnik pravi: »Jare, tako govore vsi goriški gorjani; besedo jagnje poznajo le iz cerkve.) (Op. ured.)

Razpis abonmaja za leto 1943-44

Predstave Drame in Opere so razdeljene na abonmaje: »Prvi abonma«, red »Sreda«, red »Četrtek«, red »Sobota« in abonmaja A in B. Poleg teh abonmajev, ki veljajo za operne in dramske predstave, je razpisan še abonma red »Torek«, ki velja samo za dramske predstave. »Prvi abonma« dobi delno premiere v Operi in Drami, ostala dela pa bodo dobili abonenti »Prvega abonmana« v razporedu abonentskih predstav kot prvi.

Abonma je veljaven za 36 predstav, 20 dramskih in 16 opernih, odnosno operetnih.

Prijave za abonma sprejemajo v veži dramskega gledališča od ponedeljka 4. do torka 12. oktobra, dnevno od 10. do 12. in od 15. do 17. ure.

Abonentom lanske sezone bodo rezervirani njihovi lanski sedeži do četrтка 7. oktobra do 17. ure. Od petka 8. oktobra dalje pa bodo razpoložljiva mesta na razpolago novim interesentom.

Repertoar Drame. Drama bo v novi sezoni nudila svojim abonentom dela iz naslednjega repertoarnega načrta:

A. — Klasiki: Shakespeare: Romeo in Julija, Komedijska zmeknjav, Ukročena trmoglavka, Hamlet. — Moliere: Šola za žene. — Goldoni: Kavarnica. — Moreto Donna Diana. — Goethe: Ifigenija na Tavridi; Schiller: Kovarstvo in ljubezen, Marija Stuart;

Lessing: Emilija Galotti; Grillparzer: Ljubezni in morja valovi; — Ibsen: Junaki s Helgelanda; — Ostrovski: Nevihta. — Linhart: Maticček se ženi.

B. — Moderni avtorji: Rosegger: Vesela božja pot. — Hofmannsthal: Slehernik. — Schönherr: Žena vrag. — Büchner: Wojček. — Cankar: Kralj na Betajnovi. — Župančič: Veronika Dese-niška. — Tavčar: Cvetje v jeseni. — Milčinski: Volkašin, Kjer ljubezen, tam Bog. — Lipah: Glavni dobitek. — Leskovec: Vera in nevera. — Cajnkar: Potopljeni svet. — Chiarelli: Maska in obraz. — Cassella: Smrt na dopustu. — Alessi: Katarina Medičej-ska. — Bracco: Mali svetnik.

Cene za abnoma reda A in B. Loža v parterju: privatniki 310 lir, državni in samoupravni uradniki 255 lir obrok. Loža v I. redu št. 1—5, obrok 310 lir, uradniški 255 lir, loža I. reda št. 6—6, obrok 340 lir, uradniški 280 lir. Parterni sedeži: I. vrsta splošni abonma 84 lir, uradniški 69, II.—III. vrsta 75—61 lir, IV.—IX. vrsta 66—54 lir, X.—XI. vrsta 56—47 lir, XII.—XIII. vrsta 47—39 lir. Balkonski sedeži: I. vrsta splošni 56 lir, uradniški 47 lir, II. vrsta 47—39 lir, III. vrsta 37—31 lir. Galerijski sedeži: I. vrsta splošni abonma 34 lir, uradniški abonma 28 lir, II.—III. vrsta 27 lir odnosno 23 lir, IV.—V. vrsta 23—19 lir.

Cene za abonma red »Prvi«, red »Sreda« in red »Četrtek«. Loža v parterju: splošni abonma 10 obrokov à 330 lir, uradniški abonma 290 lir. Loža v I. redu št. 1—6 330 lir, uradniški 290 lir, loža v I. redu št. 6—9 obrok à 360 lir odnosno 320 lir. Parterni sedeži: I. vrsta 89 lir, uradniški 79 lir, II.—III. vrsta 79—70 lir, IV.—IX. vrsta 70—62 lir, X.—XI. vrsta 60—53 lir, XII.—XIII. vrsta 50—44 lir. Balkonski sedeži: I. vrsta 60—53 lir, II. vrsta 50—44 lir, III. vrsta 39—35 lir. Galerijski sedeži: I. vrsta 36—32 lir, II.—III. vrsta 29—26 lir, IV.—V. vrsta 24—22 lir.

Cene za dramski abonma red »Torek«. Loža v parterju: splošni abonma 144 lir, uradniški 120 lir obrok. Loža v I. redu 144 lir, odnosno 120 lir, št. 6—7 160—140 lir. Parterni sedeži I. vrste 38 lir, uradniški 32 lir, II.—III. vrste 35—28 lir, IV.—IX. vrste 30—24 lir, X.—XI. vrste 25—20 lir, XII.—XIII. vrste 21—17 lir.

Balkonski sedeži: I. vrsta 25 lir, uradniški 20 lir, II. vrsta 21—17 lir.
Galerijski sedeži: I. vrsta 15—13 lir, II. vrsta 12—10 lir, III. vrsta 10—9 lir.

Abonma je plačljiv v 10 zaporednih mesečnih obrokih.

Abonent splošnega abonmana uživa v razmerju z dnevnimi cenami znaten popust, abonent — državni ali samoupravni uradnik odnosno uslužbenec pa doseže celo 30% popust.

Razne zgodbe

BREZ URE.

»Dovolite, prosim, koliko je ura?«

»Tudi jaz je nimam. Toda, ko sem bil danes zjutraj na pošti, je bilo točno osem.«

✱

SAMSON.

»Jaz razbijem s pestjo mramornato mizo v kavarni.«

»Jaz pa lahko z eno samo roko ustavim vlak.«

»To se pravi, da ste pravi Samson!«

»Kaj še! Jaz sem strojevodja!«

✱

BOLNIK.

»No, kako je zdaj z vašimi očmi?«

»Hvala za vprašanje. Danes sem bil pri zdravniku in mi je rekel, da vidim že prav dobro.«

✱

TUDI ZIMA IMA SVOJE DOBROTE.

— Kako ste spali v hotelu?

Imenitno! Bilo je tako slabo zakurjeno, da so stenice začele kašljati in niso mogle grizti.

NA SODNIJI.

Sodnik: — Kaj vam je padlo v glavo, da ste izmaknili uro iz izložbenega okna?

Tat: — V njem je bil napis »Ne zamudite ugodne prilike«. In to me je zares ganilo.

Novosti iz Drame

Drama pripravlja v režiji E. Gregorina »Potopljeni svet« (St. Cajnkar), v režiji M. Skrbinška »Junake s Helgelanda« (H. Ibsen) in v režiji Jos. Koviča »Kavarnico« (K. Goldoni).

*

Herausgeber: Die Intendanz des Staatstheaters in Laibach. Vorsteher: Oton Župančič. Schriftleiter: Fr. Lipah. Druck: Makso Hrovatin. — Alle in Laibach. Izdajatelj: Uprava Državnega gledališča v Ljubljani. Predstavnik: Oton Župančič. Urednik: Fr. Lipah. Tiskarna Makso Hrovatin. — Vsi v Ljubljani.

CVETJE JESENI

Blüten Herbst

ENAJST SLIK Z UVODOM IN ZAKLJUČKOM ARJEVI POVESTI - ZA ODER PRIREDIL OST

SCENOGRAPH: ING. FRANZ

REŽISER: PROF. O. ŠEST

Osebe uvoda in zaključka:

Dr. Ivan		VI. Skrbinšek
Gospa Marica	soproge uglednih ljubljanskih trgovcev	Sancinova
Gospa Mica		M. Danilova
Gospa Dinca		Rasbergerjeva

Godi se začetkom stoletja na najlepšem ljubljanskem vrtu.

Osebe povesti:

Dr. Ivan, po domače — Kosmov Janez	VI. Skrbinšek
Gospa Helena	Šaričeva
Elvira, njena hči	M. Pugljeva
Gospod Bon, bogat trgovec	P. Kovič
Zdravnik	Gorinšek
Presečnik Boštjan, posestnik na Jelovem Brdu, Janezov bratranec	Cesar
Barba, njegova žena	P. Juvanov
Meta, njuna hči	Brecelj-A. Levarje

Hlapci, dekleta, troci, kosci.

Uvod: Na najlepšem vrtu . . . Potek slik: 1. Pri gospe . . . Pod Jelovim Brdom. 3. Prihod na Jelovo Brdo. 4. Košnja. 5. Romanje na Goro. — ODMOR — 6. V krčmi pri Fortunjanje. 8. Veliki spor. 9. Slovo. — ODMOR — 10. V Ljubljani pri „jezičnem dohtarju“. 11. Snubitve. Zaključek: Na najlepšem vrtu . . .

Narodne pesmi, ki vežejo posamezne slike, je priredil prof. Matija Tomc in jih izvaja vokalni kvintet.

Dekla Liza	vsi pri Presečniku	Rakarjeva
Hlapec Daniel		Lipah
Zganjarjeva Urša		Gorinškova
Jakopin, star veteran		Plut
Karlovska Anžon, original		Peček
Skalar Šimen, kočar		Košuta
Luca, njegova žena		Kraljeva
Kalar Luka, gruntar		M. Skrbinšek
Lovrica, njegov otrok		***
Posavčan prvi	bratje bahači	Raztresen
Posavčan drugi		Pfeifer
Posavčan tretji		Tomažič
Hatinka, oštirja Fortune hči		Boltar-Ukmarjeva
Mlačan, posestnik z Jelovega Brda		Bratina
Veharjev Nace		Verdonik
Gospod Jakob		Savinjski
Cerkovnik		Benedičič
Maruša iz Selske doline		Rebernikova

